

AGATHA CHRISTIE

Ο Ωχρός Ίππος

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Ωχρός Ίππος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Pale Horse
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1961. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo
are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Φόνοι υπό εχεμύθειαν»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3334-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3335-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Ο Ωχρός Ίππος

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαβητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μυστικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μυστικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ
Σιωπηλός μάρτυρας
Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία
Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο Ωχρός Ίππος
Το μυστήριο του Σίταφορντ

*Στους Τζον και Έλεν Μαϊλντμεί Ουάιτ
με πολλές ευχαριστίες για την ευκαιρία
που μου δόθηκε να δω τη δικαιοσύνη να αποδίδεται*

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Ο Ωχρός Ίππος δημοσιεύτηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο τον Νοέμβριο του 1961 και στις ΗΠΑ την επόμενη χρονιά.

Αυτό που κάνει το βιβλίο ξεχωριστό ανάμεσα στα έργα της συγγραφέως είναι το ότι έσωσε τη ζωή δύο τουλάχιστον ανθρώπων που είχαν δηλητηριαστεί με τον τρόπο που περιγράφεται στην ιστορία: μια γυναίκα από τη Λατινική Αμερική έγραψε το 1975 στην Άγκαθα Κρίστι ότι χάρη στο βιβλίο αντιλήφθηκε πως ο άντρας μιας φίλης της τη δηλητηρίαζε, ενώ το 1977 μια νοσοκόμα που είχε διαβάσει τον Ωχρό Ίππο αναγνώρισε τα συμπτώματα σε ένα βρέφος. Επίσης, το βιβλίο βοήθησε στο να συλληφθεί ένας σίριαλ κίλερ, ο Γκρέιαμ Φρέντερικ Γιανγκ. Ο γιατρός που συμβουλευόταν η Σκότλαντ Γιαρντ είχε διαβάσει το μυθιστόρημα και εντόπισε τα συμπτώματα στα θύματα του δολοφόνου.

Ακόμη ένα αξιοπρόσεκτο στοιχείο είναι ο χαρακτήρας του Ζακαρία Όσμπορν, που βασίστηκε στον φαρμακοποιό ο οποίος εκπάιδευσε την Κρίστι στις δοσολογίες και την παρασκευή των φαρμάκων στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το βιβλίο διασκευάστηκε για την Anglia TV το 1996 και για την ITV το 2010. Και στις δύο εκδοχές αφαιρέθηκε ο ρόλος της Αριάδνης Όλιβερ, ενώ στη δεύτερη προστέθηκε ο χαρακτήρας της μισ Μαρπλ, την οποία ενσάρκωσε η Τζούλια Μακένζι. Η ραδιοφωνική διασκευή μεταδόθηκε από το BBC 4 το 2010. Το βιβλίο διασκευάστηκε εκ νέου για την τηλεόραση του BBC το 2020.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Μαρκ Ίστερμπρουκ

Μελετητής, συγγραφέας. Ζει στο Τσέλσι και γράφει βιβλίο για τη μογγολική αρχιτεκτονική. Εκτός από κεντρικό πρόσωπο της ιστορίας είναι και αφηγητής της.

Αριάδνη Όλιβερ

Συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων και γνωστή του Μαρκ Ίστερμπρουκ.

Ρόντα Ντέσπαρντ

Ξαδέλφη του Μαρκ Ίστερμπρουκ.

Χιου Ντέσπαρντ

Ο σύζυγός της, συνταγματάρχης.

Πατήρ Γκόρμαν

Ψηλός, ηλικιωμένος ιερέας, στον οποίο μια ετοιμοθάνατη αποκαλύπτει κάτι σημαντικό, αλλά την ίδια μέρα δολοφονείται.

Επιθεωρητής Λεζέν

Γεροδεμένος, με σκούρα μαλλιά και γκριζα μάτια.

Δόκτωρ Τζιμ Κόριγκαν

Γιατρός της αστυνομίας.

Ζακαρία Όσμπορν

Ιδιοκτήτης φαρμακείου, ο οποίος γίνεται μάρτυρας του φόνου του πατρός Γκόρμαν.

Ερμία Ρέντκλιφ

Φίλη του Μαρκ Ίστερμπρουκ, είκοσι οκτώ χρόνων.

Ντέιβιντ Άρντινγκλι

Λέκτορας Ιστορίας στην Οξφόρδη.

Πόπι

Η φιλενάδα του.

Κάθριν ή Τζίντζερ Κόριγκαν

Νεαρή κοκκινομάλλα, φίλη της Ρόντα Ντέσπαρντ.

Κάλεμπ Ντέιν Κάλθροπ

Εφημέριος.

Κυρία Ντέιν Κάλθροπ

Σύζυγος του εφημέριου.

Θάιρζα Γκρέι

Ιδιοκτήτρια του σπιτιού Ο Ωχρός Ίππος.

Σίμπιλ Νταϊάνα Έλεν Στάμφορντις

Φίλη και συγγάτοικός της.

Μπέλα Γουέμπ

Η μαγείρισσά τους.

Βέναμπλς

Ιδιοκτήτης του Πράιорς Κορτ, γύρω στα πενήντα, ανάπηρος.

Κ. Ρ. Μπράντλεϊ

Ιπποδρομιακός πράκτορας.

Αϊλίν Μπράντον

Υπάλληλος σε καφέ μπαρ, η οποία πρώτα εργαζόταν σε εταιρεία έρευνας καταναλωτικής συμπεριφοράς.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

του *Μαρκ Ίστερμπρουκ*

Έχω την εντύπωση ότι υπάρχουν δύο μέθοδοι για να προσεγγίσει κανείς αυτή την παράξενη υπόθεση του *Ωχρού Ίππου*. Παρά τη ρήση του Λευκού Βασιλιά*, η απλότητα είναι δύσκολο επίτευγμα. Δεν μπορείς δηλαδή να πεις: «Άρχισε από την αρχή, συνέχισε ως το τέλος και σταμάτα όταν φτάσεις εκεί». Διότι, πού είναι η αρχή;

Για έναν ιστορικό, αυτή είναι πάντοτε η δυσκολία. Σε ποιο σημείο της Ιστορίας ξεκινάει ένα συγκεκριμένο τμήμα της;

Στην προκειμένη περίπτωση, μπορείς να αρχίσεις απ' όταν ο πατήρ Γκόρμαν ξεκίνησε από το πρεσβυτέριό του για να πάει να δει μια ετοιμοθάνατη. Ή μπορείς να αρχίσεις πριν απ' αυτό, από ένα συγκεκριμένο βράδυ στο Τσέλισι.

Ίσως, εφόσον γράφω ο ίδιος το μεγαλύτερο μέρος αυτής της αφήγησης, να πρέπει να ξεκινήσω από εκεί.

---

* Από το *Η Αλίκη μέσα από τον καθρέφτη*, του Κάρολ Λούις. (Σ.τ.Μ.)

Η αφήγηση του Μαρκ Ίστερμπρουκ

Η μηχανή του εσπρέσο πίσω μου σφύριζε σαν θυμωμένο φίδι. Ο ήχος που έβγαζε είχε κάτι μοχθηρό, για να μην πω διαβολικό. Ίσως, αναλογίστηκα, οι περισσότεροι από τους σύγχρονους ήχους μας να έχουν αυτό το κάτι. Το εκφοβιστικό, οργισμένο ουρλιαχτό των αεριωθούμενων καθώς σκίζουν σαν αστραπή τον ουρανό· ο αργός, απειλητικός βρυκηθμός ενός υπόγειου σιδηροδρόμου που πλησιάζει μέσα στο τούνελ· τα βαριά οχήματα των οδικών μεταφορών που κάνουν ακόμα και τα θεμέλια του σπιτιού σου να σείονται... Ακόμα και οι μικρότεροι θόρυβοι που βγαίνουν από τις οικιακές συσκευές της εποχής μας, όσο ωφέλιμη κι αν είναι η λειτουργία τους, μεταδίδουν παρ' όλα αυτά μια αίσθηση συναγερμού. Τα πλυντήρια πιάτων, τα ψυγεία, οι χύτρες ταχύτητας, οι ηλεκτρικές σκούπες με το μόνιμο βουπό τους – «Πρόσεχε», φαίνεται να λένε όλα. «Είμαι ένα τζίνι καταδικασμένο να σε υπηρετώ, αν όμως αποτύχεις να με ελέγξεις...»

Ένας επικίνδυνος κόσμος – αυτό ήταν, ένας επικίνδυνος κόσμος.

Ανακάτεψα το αφρισμένο περιεχόμενο του φλιτζανιού που μόλις είχαν ακουμπήσει μπροστά μου. Μύριζε ευχάριστα.

«Τι άλλο θα πάρετε; Ένα ωραίο σάντουιτς με μπανάνα και μπέικον, ίσως;»

Ο συνδυασμός μού φάνηκε αλλόκοτος και αντιφατικός. Τις μπανάνες τις συνέδεα με την παιδική μου ηλικία – ή, περιστασιακά, *φλαμπέ* με ζάχαρη και ρούμι. Στο μυαλό μου, το μπέικον ήταν συνυφασμένο με τα αυγά. Ωστόσο, όταν είσαι στο Τσέλσι, τρώγε όπως στο Τσέλσι. Συγκατατέθηκα στο ωραίο σάντουιτς με μπανάνα και μπέικον.

Αν και έμενα στο Τσέλσι –υπό την έννοια ότι τους τελευταίους τρεις μήνες κατοικούσα σε ένα επιπλωμένο διαμέρισμα στην περιοχή–, από κάθε άλλη άποψη ήμουν ξένος σε αυτά τα μέρη. Έγραφα ένα βιβλίο με θέμα συγκεκριμένα στοιχεία της μογγολικής αρχιτεκτονικής, γι' αυτόν τον σκοπό, όμως, θα μπορούσα κάλλιστα να μένω στο Χάμπστεντ ή στο Μπλούμσμπερι ή στο Στρέτχαμ ή στο Τσέλσι, και θα μου έκανε το ίδιο. Δεν πρόσεχα τίποτε άλλο γύρω μου εκτός απ' ό,τι είχε να κάνει με τη δουλειά μου, και η γειτονιά μου ήταν απολύτως αδιάφορη, αφού ζούσα στον δικό μου κόσμο.

Το συγκεκριμένο βράδυ, ωστόσο, περνούσα μια από εκείνες τις αιφνίδιες, οικείες σε όλους τους συγγραφείς, κρίσεις αποστροφής.

Η μογγολική αρχιτεκτονική, οι Μογγόλοι αυτοκράτορες, ο μογγολικός τρόπος ζωής και όλα τα συναρπαστικά προβλήματα τα οποία ήγειρε είχαν αίφνης γίνει χώμα και στάχτη.* Τι σημασία είχαν; Γιατί ήθελα να γράψω γι' αυτά;

Ξεφύλλισα κάμποσες σελίδες από το χειρόγραφό μου, ξαναδιαβάζοντας ό,τι είχα γράψει. Όλα μού φαινόταν χάλια – κακογραμμένα και χωρίς κανένα απολύτως ενδιαφέρον. Αυτός που είπε ότι «Η Ιστορία είναι μια μπαρούφα» (ο Χένρι Φορντ ήταν;) είχε απόλυτο δίκιο.

Αηδισμένος, έσπρωξα στην άκρη το χειρόγραφό μου, σηκώθηκα και κοίταξα το ρολόι μου. Η ώρα κόντευε έντεκα μ.μ. Προσπάθησα να θυμηθώ αν είχα φάει βραδινό... Αν έκρινα από τις αντιδράσεις στο στομάχι μου, μάλλον όχι. Μεσημεριανό, ναι, στο Athenaeum. Αλλά αυτό ήταν πριν από πολλές ώρες.

---

* Γῆ καί σποδός, Γένεσις 18,27. (Σ.τ.Μ.)

Πήγα και κοίταξα στο ψυγείο. Υπήρχε ένα μικρό περίσσειμα αποξηραμένη γλώσσα που δε μου φάνηκε καθόλου ορεκτική. Κι έτσι λοιπόν έγινε και βγήκα στην οδό Κινγκ για να βρεθώ τελικά στο Εσπρέσο Καφέ Μπαρ Λουίτζι (επωνυμία που φιγουράριζε σε μια κρεμαστή πινακίδα από κόκκινο νέον στη βιτρίνα), σε ένα από τα τραπέζια του οποίου αναλογιζόμουν τώρα ένα σάντουιτς με μπέικον και μπανάνα, φιλοσοφώντας παράλληλα πάνω στις δυσοίωνες επιπτώσεις των θορύβων της σημερινής εποχής και των ατμοσφαιρικών συνεπειών τους.

Όλοι αυτοί οι θόρυβοι, σκεφτόμουν, είχαν κάτι κοινό με τις πρώτες αναμνήσεις μου από την τέχνη της παντομίμας. Ο Ντέιβι Τζόουνς που πεταγόταν από το σεντούκι του μέσα σε σύννεφα καπνού! Καταπακτές και παράθυρα που απέπνεαν την κολασμένη δύναμη του Κακού, αψηφώντας προκλητικά την καλή Διαμαντένια Νεράιδα, ή όπως αλλιώς την έλεγαν, η οποία με τη σειρά της κουνούσε ένα κατά τα φαινόμενα ανεπαρκές μαγικό ραβδί και απάγγελλε με άχρωμη, επίπεδη φωνή ελπιδοφόρες κοινοτοπίες για τον τελικό θρίαμβο του Καλού, δίνοντας έτσι πάσα στο «τραγούδι του συρμού», που ήταν πάντοτε άσχετο με την πλοκή της συγκεκριμένης παντομίμας.

Αίφνης σκέφτηκα ότι το κακό ίσως έπρεπε να είναι πάντα πιο εντυπωσιακό από το καλό. Έπρεπε να τραβάει την προσοχή! Έπρεπε να ξαφνιάζει και να προκαλεί! Ήταν η αστάθεια εναντίον της σταθερότητας. Έτσι κι αλλιώς, συνέχισα τον συλλογισμό μου, στο τέλος η σταθερότητα πάντοτε θριαμβεύει. Η σταθερότητα μπορεί να επιβιώσει της κοινοτοπίας μιας Καλής Διαμαντένιας Νεράιδας: να υπερκεράσει την άχρωμη, επίπεδη φωνή, το ομοιοκατάληκτο δίστιχο, ακόμα και την άσχετη φωνητική δήλωση: «Υπάρχει ένας στριφογυριστός δρόμος που κατεβαίνει τον λόφο και οδηγεί στην παλιά, αγαπημένη μου πόλη». Κατά τα φαινόμενα, όλα τους πολύ φτωχά όπλα, και όμως αυτά τα όπλα αναπόφευκτα θα επικρατούσαν. Η παντομίμα θα τελείωνε όπως τελείωναν πάντα οι παντομίμες. Η σκάλα, και ο θίασος που την κατεβαίνει κατά σειρά

αρχαιότητας, με την Καλή Διαμαντένια Νεράιδα να εξασκεί τη χριστιανική αρετή της ταπεινοφροσύνης και να μην επιζητά να είναι πρώτη (ή, σε αυτή την περίπτωση, τελευταία), αλλά να βρίσκεται στο μέσο της πομπής, δίπλα στον πρώην αντίπαλό της, ο οποίος δεν είναι πλέον ο σκαιός Δαιμονικός Βασιλιάς που ξερνάει φωτιά και θειάφι, αλλά απλώς ένας άντρας ντυμένος με κόκκινο κολάν.

Η μηχανή του εσπρέσο ξανασφύριξε στ' αυτί μου. Έκανα νόημα για ακόμα ένα φλιτζάνι καφέ και κοίταξα τριγύρω. Η μια από τις αδελφές μου ανέκαθεν με κατηγορούσε για έλλειψη παρατηρητικότητας, λέγοντας ότι ποτέ δεν πρόσεχα τι γινόταν γύρω μου. «Ζεις σε δικό σου κόσμο», έλεγε επιτιμητικά. Τώρα, με έντονη την αίσθηση ότι έκανα ενάρτητα το καθήκον μου, παρατήρησα τι γινόταν γύρω μου. Δεν περνούσε μέρα που να μη διαβάσεις στις εφημερίδες κάτι για τα καφέ μπαρ του Τσέλσι και τους πελάτες τους: ιδού λοιπόν η ευκαιρία μου να κάνω μια αποτίμηση της σύγχρονης ζωής.

Ήταν σκοτεινά στο καφέ, τόσο που να μην μπορείς να διακρίνεις πολύ καλά τι ακριβώς γινόταν. Η πελατεία ήταν στη συντριπτική πλειονότητά της νέοι άνθρωποι, εκπρόσωποι, υπέθεσα, της επονομαζόμενης αντισυμβατικής γενιάς. Οι κοπέλες φαίνονταν όπως μου φαίνονταν πλέον όλες οι μοντέρνες κοπέλες – βρόμικες. Επίσης, υπερβολικά ζεστά ντυμένες. Αυτό το είχα προσέξει πριν από μερικές εβδομάδες, σε μια έξοδο για δείπνο με κάτι φίλους. Η κοπέλα που καθόταν δίπλα μου ήταν γύρω στα είκοσι. Στο εστιατόριο έκανε ζέστη, εκείνη όμως φορούσε ένα κίτρινο μάλλινο πουλόβερ, μαύρη φούστα και μαύρες, μάλλινες, μακριές κάλτσες, με αποτέλεσμα ο ιδρώτας να τρέχει ποτάμι στο πρόσωπό της σε όλη τη διάρκεια του γεύματος. Απέπνεε τη μυρωδιά του μουλιασμένου στον ιδρώτα μαλλιού, καθώς επίσης, πολύ έντονα, και αυτή της αλουσιιάς. Οι φίλοι μου την έβρισκαν εξαιρετικά ελκυστική. Όχι εγώ! Η δική μου αντίδραση – η μία και μοναδική αντίδρασή μου – ήταν η παρόρμηση να τη χώσω μέσα σε μια μπανιέρα με ζεστό νερό, να της δώσω μια πλάκα σαπούνι και να της πω

να πιάσει γρήγορα δουλειά! Πράγμα που υποθέτω ότι αποδείκνυε πόσο ασυντόνιστος με την εποχή μου ήμουν. Ίσως οφειλόταν στο ότι είχα ζήσει τόσο πολύ στο εξωτερικό. Ανακάλεσα με ευχαρίστηση στη μνήμη μου τις Ινδές με τα πλεγμένα σε υπέροχες κοτσίδες μαύρα μαλλιά τους, τα σάρι τους με τα εκπληκτικής καθαρότητας ζωηρά χρώματα να πέφτουν γύρω από το σώμα τους σε γεμάτες χάρη πτυχώσεις, το ρυθμικό λίκνισμα των κορμιών τους καθώς βάδιζαν...

Από αυτές τις ευχάριστες σκέψεις με έβγαλε μια ξαφνική όξυνση του θορύβου. Δύο κοπέλες στο διπλανό μου τραπέζι είχαν αρχίσει να τσακώνονται. Οι νεαροί που ήταν μαζί τους προσπαθούσαν, μάταια, να συμβιβάσουν τα πράγματα.

Ξαφνικά, άρχισαν να ουρλιάζουν η μια στην άλλη, και η κατάσταση δεν άργησε να εξελιχθεί. Η πρώτη χαστούκισε τη δεύτερη, η δεύτερη βούτηξε την πρώτη απ' τα μαλλιά και τη σήκωσε τραβώντας την απ' την καρέκλα. Πιάστηκαν στα χέρια σαν κυράτσες, φωνάζοντας υστερικά και εκτοξεύοντας κοσμητικά επίθετα και βρισιές. Η μία είχε φουντωτά κόκκινα μαλλιά, η άλλη ίσια και άτονα ξανθά.

Εκτός από την ανταλλαγή ύβρεων, το γιατί γινόταν ο καβγάς δεν μπόρεσα να το συναγάγω. Φωνές και γιουχαϊσματα ακούστηκαν από τα άλλα τραπέζια.

«Μπράβο, κορίτσι μου! Δώσ' της να καταλάβει, Λου!»

Ο καταστηματάρχης πίσω απ' τον πάγκο, ένας λεπτός, ιταλοπρεπής τύπος με φαβορίτες –κατά πάσα πιθανότητα ο Λουίτζι–, ήρθε να παρέμβει μιλώντας με τη γνησιότερη κόκνει προφορά ολόκληρου του Λονδίνου.

«Α, ελάτε τώρα... κόφτε το... κόφτε το... Θα σηκώσετε όλο τον δρόμο στο πόδι και θα μας στείλουν τους μπάτσους. Κόφτε το, είπα».

Η άτονη ξανθιά όμως είχε βουτήξει την άλλη από τα μαλλιά και της τα τραβούσε μανιασμένα ουρλιάζοντας:

«Αντροχωρίστρα σκρόφα!»

«Σκρόφα είσαι και φαίνεσαι!»

Ο Λουίτζι και οι δύο αμήχανοι συνοδοί χώρισαν με το ζόρι τις κοπέλες. Στις χούφτες της ξανθιάς υπήρχαν πυκνές τούφες κόκκινων μαλλιών. Τις σήκωσε ψηλά χαμογελώντας χαιρέκακα κι έπειτα τις πέταξε στο πάτωμα.

Η εξώπορτα άνοιξε και ένας εκπρόσωπος της Εξουσίας, ντυμένος με μπλε στολή, στάθηκε στο κατώφλι και άρθρωσε μεγαλόπρεπα τα κανονιστικά λόγια:

«Τι γίνεται εδώ πέρα;»

Ένα κοινό μέτωπο σχηματίστηκε ακαριαία μπροστά στον εχθρό.

«Λίγη πλάκα σπάγαμε», είπε ο ένας από τους συνοδούς των δύο κοριτσιών.

«Αυτό ήταν όλο», είπε ο Λουίτζι. «Λίγη πλακίτσα μεταξύ φίλων».

Επιδέξια, ο Λουίτζι κλότσησε με το πόδι του τις τούφες των μαλλιών κάτω από το πλησιέστερο τραπέζι. Οι αντίπαλες χαμογέλασαν η μια στην άλλη στο πλαίσιο της ψευδούς ανακωχής.

Ο αστυνομικός τούς κοίταξε όλους καχύποπτα.

«Μόλις φεύγαμε», είπε μελιστάλαχτα η ξανθιά. «Έλα, Νταγκ, πάμε».

Εντελώς συμπτωματικά, μόλις έφευγαν και αρκετοί άλλοι. Ο εκπρόσωπος της Εξουσίας παρακολούθησε σκυθρωπά την ομαδική αποχώρηση. Το βλέμμα του έλεγε ότι *αυτή τη φορά* θα το άφηνε να περάσει, αλλά ότι τους είχε στα κατάστικά του. Έπειτα από αυτό, έκανε αργά μεταβολή και βγήκε κι αυτός από το μαγαζί.

Ο συνοδός της κοκκινομάλλας πλήρωσε τον λογαριασμό.

«Είσαι εντάξει;» είπε ο Λουίτζι στην κοπέλα που έστρωνε το φουλάρι στο κεφάλι της. «Πολύ σκάρτη η Λου – να σου ξεριζώσει έτσι τα μαλλιά».

«Δε με πόνεσε», είπε ατάραχα η κοπέλα. Του χαμογέλασε. «Συγγνώμη για τον καβγά, Λουίτζι».

Η παρέα έφυγε. Τώρα το μαγαζί είχε αδειάσει. Έψαξα στην τσέπη μου για ψιλά.

«Το λέει η καρδιά της», είπε επιδοκιμαστικά ο Λουίτζι, κοιτά-

ζοντας την εξώπορτα να κλείνει. Έπιασε μια σκούπα κι έσπρωξε τις τούφες των κόκκινων μαλλιών πίσω από τον πάγκο.

«Πρέπει να πόνεσε πολύ», είπα.

«Στη θέση της εγώ θα είχα ρεκάξει», παραδέχτηκε ο Λουίτζι.
«Η Τόμι όμως... η Τόμι έχει κότσια».

«Την ξέρεις καλά;»

«Α, τα περισσότερα βράδια είναι εδώ. Τάκερτον, έτσι τη λένε, Τομασίνα Τάκερτον, αν θέλεις όλο το πακέτο. Εδώ γύρω, όμως, όλοι τη φωνάζουν Τόμι Τάκερ. Και είναι γερά ματωμένη. Ολόκληρη περιουσία τής άφησε ο γέρος της, κι αυτή τι πάει και κάνει; Έρχεται στο Τσέτσι, πιάνει ένα δωμάτιο της κακιάς ώρας στα μισά του δρόμου για τη Γέφυρα Γουόντσοουορθ, και ρεμπελεύει με μια παρέα ομοίων της. Ανάθεμα κι αν το καταλαβαίνω, αλλά οι μισοί από αυτούς είναι πάμπλουτοι. Μπορούν να έχουν ό,τι τραβάει η ψυχή τους· ακόμα και στο Ριτζ μπορούν να μείνουν αν τους γουστάρει. Φαίνεται όμως ότι τη βρίσκουν να ζουν όπως ζουν. Ναι – ανάθεμα κι αν το καταλαβαίνω».

«Δε θα το διάλεγες;»

«Χαζός είμαι;» είπε ο Λουίτζι. «Αλλά, βλέπεις, εγώ δεν έχω λεφτά. Μετά βίας τα βγάζω πέρα».

Σηκώθηκα να φύγω, πριν το κάνω όμως ρώτησα τον λόγο του καβγά.

«Α, η Τόμι έκλεψε τον γκόμενο της αλλοιώς. Πίστεψέ με, όμως, δεν αξίζει να ξεμαλλιάζεσαι για πάρτη του!»

«Η άλλη κοπέλα μάλλον θεωρεί ότι αξίζει».

«Ω, η Λου είναι πολύ ρομαντική», είπε ανεκτικά ο Λουίτζι.

Δεν ήταν η δική μου αντίληψη περί ρομαντισμού, αλλά δεν το είπα.

Πρέπει να ήταν μια εβδομάδα αργότερα που το μάτι μου έπιασε ένα όνομα στη στήλη με τους θανάτους στους *Τάιμς*.

TAKEPTON. Στις 2 Οκτωβρίου στην Κλινική Φάλοουφιλντ του Άμπερλι, απεβίωσε η Τομασίνα Ανν, ετών είκοσι, μοναχοκόρη του αείμνηστου ευπατρίδη Τόμας Τάκερτον, Κάρινγκτον Παρκ, Άμπερλι, Σάρεϊ. Η κηδεία θα γίνει σε κλειστό οικογενειακό κύκλο. Όχι άνθη.

Όχι άνθη για την καημένη την Τόμι Τάκερ, που δε θα την «έβρισκε» πια με τη ζωή στο Τσέλσι. Αισθάνθηκα μια φευγαλέα συμπόνια για τις Τόμι Τάκερ της σημερινής εποχής. Παρ' όλα αυτά, υπενθύμισα στον εαυτό μου, πώς ήξερα ότι η δική μου άποψη ήταν η σωστή; Ποιος ήμουν εγώ για να χαρακτηρίσω χαμένη μια τέτοια ζωή; Ίσως η δική μου ζωή, η ήσυχη ζωή του μελετητή, του ανθρώπου που ζει βυθισμένος στα βιβλία, αποκλεισμένος από τον έξω κόσμο, να ήταν η χαμένη. Ζωή από δεύτερο χέρι. Ας ήμουν ειλικρινής – την *έβρισκα* με τη ζωή μου; Τι ανοίκεια ιδέα! Η αλήθεια βέβαια ήταν ότι δεν ήθελα να τη βρίσκω. Αλλά και πάλι, μήπως θα έπρεπε; Να μια εξίσου ανοίκεια και όχι πολύ ευηρόσδεκτη σκέψη.

Απέπεμψα την Τόμι Τάκερ από τις σκέψεις μου και έστρεψα την προσοχή μου στην αλληλογραφία μου.

Το σημαντικότερο στοιχείο της ήταν ένα γράμμα από την εξαδέλφη μου, τη Ρόντα Ντέσπαρντ, που μου ζητούσε να της κάνω μια χάρη. Γαντζώθηκα απ' αυτό, αφού δεν είχα όρεξη να δουλέψω εκείνο το πρωί, και η χάρη που ζητούσε η Ρόντα μου έδωσε μια εξαιρετική ευκαιρία να αναβάλω τη δουλειά.

Βγήκα στην οδό Κινγκ'ς, σταμάτησα ένα ταξί και πήγα στο σπίτι μιας φίλης μου, μιας κάποιας κυρίας Αριάδνης Όλιβερ.

Η κυρία Όλιβερ ήταν γνωστή συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων. Η υπηρέτριά της, η Μίλι, ήταν ένας αποτελεσματικός δράκοντας που φυλούσε την κυρία της από τις επιθέσεις του έξω κόσμου.

Σήκωσα ερωτηματικά τα φρύδια μου, σε άφατη ερώτηση. Η Μίλι κατένευσε με σφοδρότητα.

«Καλύτερα ν' ανεβείτε κατευθείαν επάνω, κύριε Μαρκ», είπε. «Δεν έχει τα κέφια της σήμερα. Ίσως τη βοηθήσετε να συνέλθει».

Ανέβηκα δύο πατώματα, χτύπησα μαλακά μια πόρτα και μπήκα χωρίς να περιμένω ενθάρρυνση. Το δωμάτιο στο οποίο δούλευε η κυρία Όλιβερ ήταν ευμέγεθες, με τοίχους ταπετσαρισμένους με εξωτικά πουλιά φωλιασμένα σε τροπικά φυλλώματα. Αυτή καθαυτή η κυρία Όλιβερ, εμφανώς σε κατάσταση που άγγιζε τα όρια της παραφροσύνης, έκοβε βόλτες στο δωμάτιο μονολογώντας. Μου έριξε μια σύντομη, αδιάφορη ματιά και συνέχισε να οργώνει το πάτωμα. Τα μάτια της δεν εστίαζαν: σάρωναν τους τοίχους, καρφώνονταν στιγμιαία έξω από το παράθυρο και πότε πότε έκλειναν σε κάτι που προσιδίαζε σε αγωνιώδη σπασμό.

«Μα γιατί», ρωτούσε η κυρία Όλιβερ το σύμπαν, «γιατί ο ανόητος να μην πει αμέσως ότι είδε το κακατούα; Γιατί να μην το πει; Και να 'θελε, δε θα μπορούσε να μην το δει! Αν όμως όντως το αναφέρει, τότε καταστρέφονται τα πάντα. Κάποιος τρόπος πρέπει να υπάρχει... δεν μπορεί να μην υπάρχει...»

Βόγκηξε, πέρασε το χέρι της στα κοντά γκριζα μαλλιά της και τα άδραξε φρενιασμένα. Μετά, εστιάζοντας αίφνης το βλέμμα της πάνω μου, είπε: «Γεια σου, Μαρκ. Έχω αρχίσει να τρελαίνομαι», και συνέχισε τη μουρμούρα.

«Κι έπειτα, είναι και η Μόνικα. Όσο πιο συμπαθητική προσπαθώ να την κάνω, τόσο πιο εκνευριστική γίνεται... Τι ανόητο κορίτσι... Και σομπ επίσης! Μόνικα... Μόνικα; Το όνομα μου φαίνεται λάθος. Νάνσι; Μήπως αυτό θα ήταν καλύτερο; Τζόαν; Όλες Τζόαν είναι. Και Ανν επίσης. Σούζαν; Είχα μια Σούζαν κάποτε. Λούσια; *Λούσια*; Νομίζω ότι μπορώ να δω μια Λούσια. Κοκκινομάλλα. Με ζιβάγκο πουλόβερ... Μαύρο κασόν; Μαύρες κάλτσες, τέλος πάντων».

Αυτή η στιγμιαία αναλαμπή καλής διάθεσης επισκιάστηκε από την ανάμνηση του προβλήματος του κακατούα, και η κυρία Όλιβερ συνέχισε το δυστυχισμένο πηγαινέλα της, σπκώνοντας πράγματα από τα τραπέζια, κοιτάζοντάς τα χωρίς να τα βλέπει και ξαναφνήνοντάς τα κάπου αλλού. Έβαλε με μια κάποια προσοχή τη

θήκη των γυαλιών της μέσα σ' ένα λακαρισμένο κουτί που περιείχε ήδη μια κινέζικη βεντάλια κι έπειτα έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό και είπε:

«Χαίρομαι που είσαι εσύ».

«Καλοσύνη σας».

«Θα μπορούσε να είναι ο οποιοσδήποτε. Κάποια χαζοβιόλα που με θέλει για την έναρξη κάποιου μπαζάρ ή ο υπάλληλος για την κάρτα ασφάλισης της Μίλι, την οποία η Μίλι αρνείται σθεναρά να αποκτήσει – ή ο υδραυλικός (αλλά αυτό πια κι αν θα ήταν τύχη βουνό, έτσι δεν είναι;). Ή, θα μπορούσε να είναι κάποιος δημοσιογράφος για συνέντευξη... κάποιος που θα μου κάνει όλες αυτές τις ντροπιαστικές, πάντα πανομοιότυπες ερωτήσεις. Τι σας ώθησε στη συγγραφή; Πόσα βιβλία έχετε γράψει; Πόσα λεφτά βγάζετε; Και τα λοιπά και τα λοιπά. Ποτέ δεν ξέρω τι ν' απαντήσω, πράγμα που με κάνει να φαίνομαι τόσο ανόητη. Όχι βέβαια ότι όλα αυτά έχουν καμιά σημασία, γιατί νομίζω ότι αυτή η ιστορία με το κακατούα θα με τρελάνει πραγματικά».

«Κάτι που δεν κολλάει;» είπα με κατανόηση. «Ίσως καλύτερα να πηγαίνω».

«Όχι, όχι. Τουλάχιστον είσαι περισπασμός».

Αποδέχτηκα αυτή την αμφίβολη φιλοφρόνηση.

«Θες ένα τσιγάρο;» ρώτησε η κυρία Όλιβερ σε μια μάλλον αμφιλεγόμενη χειρονομία φιλοξενίας. «Κάπου έχει μερικά. Για δεξ στο καπάκι της γραφομηχανής».

«Έχω τα δικά μου, ευχαριστώ. Πάρτε ένα. Αλλά όχι, δεν καπνίζετε».

«Ούτε πίνω», είπε η κυρία Όλιβερ. «Μακάρι να το έκανα. Όπως αυτοί οι Αμερικανοί ντετέκτιβ που πάντα έχουν πρόχειρα στα συρτάρια τους κάτι μισόλιτρα μπουκάλια με ουίσκι. Φαίνεται ότι το ουίσκι λύνει όλα τους τα προβλήματα. Ξέρεις, Μαρκ, πραγματικά δεν ξέρω πώς μπορεί ένας δολοφόνος να τη σκαπουλάρει στην πραγματική ζωή. Μου φαίνεται ότι από τη στιγμή που κάνεις τον φόνο, το όλο πράγμα είναι ηλίου φαινότερο».

«Ανοσιές. Εσείς έχετε κάνει πολλούς».

«Τουλάχιστον πενήντα πέντε», είπε η κυρία Όλιβερ. «Το κομμάτι του φόνου είναι εύκολο και απλό. Το δύσκολο είναι η συγκάλυψη. Θέλω να πω, γιατί θα πρέπει να είναι ο οποιοσδήποτε άλλος εκτός από εσένα; Φωνάζεις από μακριά ότι είσαι ο δολοφόνος».

«Όχι στο τελικό προϊόν», είπα.

«Α, αλλά πόσο μου κοστίζει αυτό το τελικό προϊόν!» είπε σκυθρωπά η κυρία Όλιβερ. «Μπορείς να λες ό,τι θέλεις, αλλά είναι αφύσικο να βρίσκονται πέντ' έξι άνθρωποι στο στόχαστρο για τον φόνο του Β. και όλοι να έχουν κίνητρο για τη δολοφονία του – εκτός, δηλαδή, κι αν ο Β. είναι ο πιο αντιπαθητικός άνθρωπος στον πλανήτη, οπότε, σ' αυτή την περίπτωση, δε θα πειράξει κανέναν αν δολοφονηθεί, και κανένας δε θα νοιαστεί στο ελάχιστο για το ποιος τον δολοφόνησε».

«Καταλαβαίνω το πρόβλημά σας», είπα. «Αν όμως καταφέρατε να το χειριστείτε με επιτυχία πενήντα πέντε φορές ως τώρα, είμαι σίγουρος ότι θα τα καταφέρετε άλλη μία».

«Αυτό λέω κι εγώ στον εαυτό μου», είπε η κυρία Όλιβερ, «ξανά και ξανά και ξανά – ποτέ μου όμως δεν μπορώ να το πιστέψω, κι έτσι βασανίζομαι κάθε φορά».

Άδραξε ξανά τα μαλλιά της και τα τράβηξε με δύναμη.

«Μη!» φώναξα. «Θα τα ξεριζώσετε».

«Ανοσιές», είπε η κυρία Όλιβερ. «Τα μαλλιά είναι ανθεκτικό πράγμα. Αν και όταν είχα πάθει μαγουλάδες στα δεκατέσσερά μου και είχα ανεβάσει πολύ ψηλό πυρετό, μου είχαν πέσει, γύρω γύρω στο μέτωπο. Πολύ ντροπιαστικό. Και πέρασαν έξι ολόκληροι μήνες μέχρι να ξαναμεγαλώσουν κανονικά. Τρομερό για ένα κορίτσι – τα κορίτσια τα πειράζει πολύ. Το σκεφτόμουν χτες, που πήγα να δω τη Μέρι Ντελαφοντέν σ' εκείνη την κλινική. Τα μαλλιά της πέφτουν όπως έπεφταν τότε και τα δικά μου. Είπε ότι θα αναγκαστεί να πάρει ποσίς όταν αναρρώσει. Νομίζω ότι στα εξήντα δεν ξαναφυτρώνουν πάντοτε».

«Τις προάλλες είδα μια κοπέλα να ξεμαλλιάζει κυριολεκτικά

μια άλλη», είπα. Εντόπισα μια μικρή νότα υπερηφάνειας στη φωνή μου, την υπερηφάνεια του ανθρώπου που έχει δει τη ζωή.

«Σε τι απίθανα μέρη κυκλοφορείς;» ρώτησε η κυρία Όλιβερ.

«Αυτό έγινε σ' ένα καφέ μπαρ στο Τσέλσι».

«Ω, στο Τσέλσι!» είπε η κυρία Όλιβερ. «Απ' ό,τι ξέρω, εκεί γίνονται τα πάντα. Μπίτνικ και σπούτνικ και χλεχλέδες και η Γενιά των Μπιτ. Δεν πολυγράφω γι' αυτά γιατί τρέμω μην τυχόν κι έχω πιάσει λάθος τους όρους. Νομίζω ότι είναι ασφαλέστερο να μένει κάποιος σ' αυτά που ξέρει».

«Όπως;»

«Ανθρώπους σε κρουαζιέρες, και σε ξενοδοχεία, και το τι συμβαίνει σε νοσοκομεία και σε συμβούλια ενοριών... και σε φιλική ανθρωπιά μπαζάρ... και σε μουσικά φεστιβάλ, και σε κοπέλες στα μαγαζιά, και σε επιτροπές, και σε συνηθισμένες γυναίκες, και σε νεαρούς και κορίτσια που γυρίζουν τον κόσμο προς όφελος της επιστήμης, και σε βοηθούς καταστημάτων...»

Σταμάτησε ξέπνοη.

«Δηλαδή, περίπου σε όλα», είπα.

«Παρ' όλα αυτά, θα ήθελα μια μέρα να με πας σ' ένα καφέ μπαρ στο Τσέλσι, έτσι, για να εμπλουτίσω τις εμπειρίες μου», είπε στοχαστικά η κυρία Όλιβερ.

«Όποτε θέλετε. Απόψε;»

«Όχι απόψε. Απόψε θα είμαι πολύ απασχολημένη γράφοντας, ή μάλλον, ανησυχώντας επειδή δεν μπορώ να γράψω. Αυτό είναι πραγματικά το πιο κουραστικό πράγμα στο γράψιμο – αν και, εδώ που τα λέμε, τα πάντα είναι κουραστικά εκτός από τη στιγμή που σου κατεβαίνει μια ιδέα η οποία σου φαίνεται καταπληκτική και δε βλέπεις την ώρα να ξεκινήσεις να τη γράφεις. Πες μου, Μαρκ, το θεωρείς πιθανό να μπορείς να σκοτώσεις κάποιον με τηλεχειρισμό;»

«Τι εννοείτε με τηλεχειρισμό; Να πατήσετε ένα κουμπί ενεργοποιώντας μια ραδιενεργή ακτίνα θανάτου;»

«Όχι, όχι επιστημονική φαντασία. Υποθέτω...» Αβέβαιη, έκανε μια παύση. «Υποθέτω ότι εννοώ με μαύρη μαγεία».

«Κέρινα ομοιώματα σουβλισμένα με καρφίτσες;»

«Α, τα κέρινα ομοιώματα αποκλείονται», είπε η κυρία Όλιβερ περιφρονητικά. «Συμβαίνουν όμως διάφορα παράξενα... στην Αφρική ή στις Δυτικές Ινδίες. Όλο τέτοιες ιστορίες σου λέει ο κόσμος. Πώς οι ιθαγενείς απλώς πέφτουν κάτω, κουλουριάζονται και πεθαίνουν. Βουντού... ή τζούτζου... τέλος πάντων, καταλαβαίνεις τι εννοώ».

Είπα ότι ένα μεγάλο μέρος όλων αυτών στις μέρες μας αποδιδόταν στη δύναμη της υποβολής. Το θύμα μαθαίνει ότι ο μάγος της φυλής έχει αποφασίσει τον θάνατό του, και το υποσυνείδητό του κάνει τα υπόλοιπα.

Η κυρία Όλιβερ κάγχασε.

«Αν εγώ μάθαινα ότι με είχαν καταδικάσει να πέσω να πεθάνω, τίποτα δε θα με χαροποιούσε περισσότερο απ' το να διαψεύσω τις προσδοκίες τους!»

Γέλασα.

«Ναι, αλλά στις δικές σας φλέβες κυλάει γνήσιο Δυτικό αίμα, βουτηγμένο σε αιώνες σκεπτικισμού. Χωρίς επιρρέπειες».

«Πιστεύεις λοιπόν ότι *μπορεί* να συμβεί;»

«Δε γνωρίζω αρκετά για το θέμα ώστε να κρίνω. Πώς σας κόλλησε η ιδέα; Μήπως το καινούργιο αριστούργημά σας θα λέγεται *Φόνος καθ' υποβολή*;»

«Όχι, κάθε άλλο. Εμένα μου αρκεί το παλιό καλό ποντικοφάρμακο ή το αρσενικό. Ή ένα αξιόπιστο αμβλύ αντικείμενο. Όχι πυροβόλα όπλα, αν μπορεί να αποφευχθεί. Τα πυροβόλα είναι ζαβολιάρικα. Δεν ήρθες εδώ όμως να μου μιλήσεις για τα βιβλία μου».

«Για να είμαι ειλικρινής, όχι... Το θέμα είναι ότι η ξαδέλφη μου, η Ρόντα Ντέσπαρντ, οργανώνει ένα φιλανθρωπικό παζάρι της εκκλησίας και...»

«Ποτέ ξανά!» είπε η κυρία Όλιβερ. «Ξέρεις τι έγινε την τελευταία φορά; Κανόνισα ένα Κυνήγι Φόνου, και το πρώτο πράγμα που βρέθηκε ήταν ένα *αληθινό πτώμα*. Ακόμα να το ξεπεράσω!»

«Δεν πρόκειται για Κυνήγι Φόνου. Το μόνο που θα χρειαστεί

να κάνετε είναι καθίσετε κάτω από μια τέντα και να υπογράψετε τα βιβλία σας – για πέντε σελίνια την υπογραφή».

«Μ-ά-ά-άλιστα», είπε δύσπιστα η κυρία Όλιβερ. «Αυτό ίσως μπορέσω να το κάνω. Δε θα χρειαστεί να κάνω την έναρξη; Ή να πω ανοησίες; Ή να φορέσω καπέλο;»

Τη διαβεβαίωσα ότι δε θα χρειαζόταν να κάνει τίποτε απ' αυτά.

«Και θα είναι μόνο για μια δυο ωρίτσες», την καλόπιασα. «Έπειτα απ' αυτό, θα έχουν αγώνα κρίκετ... αλλά όχι, τέτοια εποχή μάλλον όχι. Παιδικούς χορούς, ίσως. Ή διαγωνισμό κοστουμιών...»

«Αυτό είναι!» αναφώνησε. «Μια μπάλα του κρίκετ! Φυσικά! Τη βλέπει από το παράθυρο... να σπκώνεται στον αέρα... και του αποσπά την προσοχή, κι έτσι δεν αναφέρει ποτέ το κακατούα! Τι ωραία που ήρθες, Μαρκ! Ήσουν υπέροχος».

«Δεν μπορώ να πω ότι καταλαβαίνω...»

«Εσύ ίσως όχι, αλλά καταλαβαίνω εγώ», είπε η κυρία Όλιβερ. «Το όλο πράγμα είναι αρκετά περίπλοκο, και δε θέλω να χάσω χρόνο εξηγώντας. Όσο κι αν χάρηκα που σε είδα, αυτό που πραγματικά θα ήθελα από εσένα τώρα είναι να φύγεις. Αμέσως».

«Βεβαίως. Σχετικά με το φιλανθρωπικό παζάρι...»

«Θα το σκεφτώ. Μη με σκοτίζεις τώρα. Μα, πού στην ευχή έβαλα τα γυαλιά μου; Τι είναι κι αυτό, να εξαφανίζονται έτσι τα πράγματα...»

*Η ζωή είναι πάντοτε επικίνδυνη. Ίσως στο τέλος
να μην καταστραφεί από μεγάλες φυσικές δυνάμεις
αλλά από το έργο των ίδιων μας των χεριών.*

Κάτι παράξενο συμβαίνει στο πάλαι ποτέ πανδοχείο Ο Ωχρός Ίππος. Για να το ανακαλύψει, ο Μαρκ Ίστερμπρουκ ξέρει πως πρέπει να πάρει τα πράγματα από την αρχή. Αλλά ποια ακριβώς είναι η αρχή; Το βάνουσο χτύπημα που δέχτηκε ο πατήρ Γκόρμαν στο κεφάλι; Η μανία με την οποία ο δράστης έψαξε τις τσέπες του ράσου του; Ή μήπως η επίσκεψη του ιερέα, λίγο πριν από τη δολοφονία του, σε μια ετοιμοθάνατη γυναίκα;

Ίσως και ένας καβγάς που συμβαίνει μπροστά στα μάτια του Μαρκ να έχει κάποια βαθύτερη σημασία που του διαφεύγει. Ο Μαρκ και η νεαρή Τζίντζερ είναι αποφασισμένοι να βρουν την αλήθεια. Όμως δεν έχουν ιδέα με τι ακριβώς ετοιμάζονται να αναμετρηθούν...

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3334-9

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22988

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ